

Желанията смятахъ суета,
и отчужденъ, другарко, отъ света,
жестокъ на дело, по-жестокъ на дума,
азъ слънцето дори посрещахъ съ глума.

И съ клетва дигахъ не веднъжъ ръце.
Докле се спряхъ на твоето сърдце
предъ златните благословени двери.
Крило надъ мене ангелъ тихъ разпери.